

Πάνω από
1,000,000
ΑΝΤΙΤΥΠΑ
στις ΗΠΑ

ΛΟΡΕΝ ΟΛΙΒΕΡ

Χαμός

Βιβλίο 2

Ν Ε Α Ν Ι Κ Η Λ Ο Γ Ο Τ Ε Χ Ν Ι Α

ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: PANDEMONIUM
Από τις Εκδόσεις HarperCollins Children's Books, Νέα Υόρκη 2012

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Χαμός**

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Lauren Oliver

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Μαίρη Γραμμένου

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ: Αναστασία Σακελλαρίου

ΣΥΝΘΕΣΗ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Θοδωρής Πιτσιρίκος

ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Ραλλού Ρουχωτά

ΕΚΤΥΠΩΣΗ: Άγγελος Ελεύθερος & ΣΙΑ Ο.Ε.

ΒΙΒΛΙΟΔΕΣΙΑ: Κωνσταντίνια Παναγιώτου & ΣΙΑ Ο.Ε.

© Laura Schechter, 2012

© Φωτογραφίας εξωφύλλου: Steve Hammid/Corbis/SmartMagna

© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2013

Πρώτη έκδοση: Οκτώβριος 2013

ISBN 978-618-01-0201-7

*Τυπώθηκε σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά
και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτίου.*

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδείας του εκδότη κατά οποιοδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

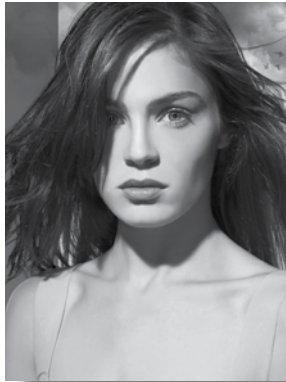
ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.
Έδρα: Τατοίου 121
144 52 Μεταμόρφωση
Βιβλιοπωλείο: Μανρομυχάλη 1
106 79 Αθήνα
Τηλ.: 2102804800
Telefax: 2102819550
www.psichogios.gr
e-mail: info@psichogios.gr

PSICHOGIOS PUBLICATIONS S.A.
Head office: 121, Tatoiu Str.
144 52 Metamorfossi, Greece
Bookstore: 1, Mavromichali Str.
106 79 Athens, Greece
Tel.: 2102804800
Telefax: 2102819550
www.psichogios.gr
e-mail: info@psichogios.gr

ΛΟΡΕΝ ΟΛΙΒΕΡ

Χαμός

Το 2ο βιβλίο
της σειράς ΠΑΡΑΛΗΡΗΜΑ

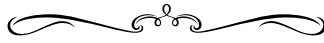

*Μετάφραση:
Μαίρη Γραμμένου*

*Στους γονείς μου:
Σας ευχαριστώ για όλα τα βιβλία, τα τηλεφωνήματα,
τα δωρεάν γεύματα, την ατελείωτη υπομονή
και την απέραντη αγάπη.*

Τώρα

Ο Άλεξ κι εγώ είμαστε ξαπλωμένοι πάνω σε μια κουβέρτα στην πίσω αυλή του σπιτιού της οδού Μπρους 37. Τα δέντρα φαντάζουν μεγαλύτερα και σκοτεινότερα απ' ό,τι συνήθως. Τα φύλλα είναι σχεδόν μαύρα, πλεγμένα τόσο σφιχτά το ένα με το άλλο, ώστε κρύβουν όλο τον ουρανό.

«Μάλλον δεν ήταν και η καλύτερη μέρα για πικ νικ», σχολιάζει ο Άλεξ, και μόλις εκείνη τη στιγμή συνειδητοποιώ πως ναι, φυσικά, δεν έχουμε αγγίξει το φαγητό που φέραμε. Υπάρχει ένα καλάθι στο τελείωμα της κουβέρας γεμάτο με μισοσαπισμένα φρούτα, που έχουν κατακλυστεί από μικρά μαύρα μυρμήγκια.

«Γιατί όχι;» τον ρωτάω. Ατενίζουμε τον ιστό φύλλων πάνω από τα κεφάλια μας, που είναι παχύς σαν τείχος.

«Γιατί χιονίζει». Ο Άλεξ γελάει. Και πάλι συνειδητοποιώ ότι έχει δίκιο. Χιονίζει, πυκνές νιφάδες στο χρώμα της στάχτης στροβιλίζονται ολόγυρά μας. Και το κρύο είναι τσουχτερό. Η ανάσα μου βγαίνει σε συννεφάκια και πιέζω το κορμί μου επάνω του προσπαθώντας να μείνω ζεστή.

«Δώσε μου το χέρι σου», λέω, όμως ο Άλεξ δεν αποκρίνεται. Επιχειρώ να τρουπώσω μέσα στο χώρο ανάμεσα στο μπράτσο και στο στέρνο του αλλά το κορμί του είναι άκαμπτο, κοκαλωμένο. «Άλεξ», λέω. «Έλα τώρα, έχω παγώσει».

«Έχω παγώσει», παπαγαλίζει αυτός, με χείλη που κινού-

νται αδιόρατα. Είναι μελανά και σκασμένα. Ο Άλεξ ατενίζει τα φύλλα χωρίς να ανοιγοκλείνει τα βλέφαρα.

«Κοίταξέ με», επιμένω, μα αυτός δε στρέφει το κεφάλι του, δεν ανοιγοκλείνει τα ματόφυλλα, δεν κουνιέται καθόλου. Μια υστερική αντίδραση φουντώνει μέσα μου, μια σπαρραχτική φωνή που επαναλαμβάνει *λάθος, λάθος, λάθος*, και ανακάθομαι για να ακουμπήσω το χέρι μου πάνω στο στήθος του Άλεξ, που είναι ψυχρό σαν πάγος. «Άλεξ», τραυλίζω, και τότε μια κοφτή κραυγή ξεπηδά: «Άλεξ!»

«Λένα Μόργκαν Τζόουνς!»

Ευπνάω απότομα, μέσα σε μια πνιχτή χορωδία από χάχανα.

Η κυρία Φίαρσοταϊν, καθηγήτρια θετικής επιστήμης της τρίτης τάξης στο Λύκειο Θηλέων Κουίνσι Έντουαρντς στο Μπρούκλιν, Τομέας 5, Συνοικία 17, με αγριοκοιτάζει. Είναι η τρίτη φορά που αποκοιμείμαι στο μάθημά της αυτή την εβδομάδα.

«Εφόσον βρίσκεις τη δημιουργία της φυσικής τάξης τόσο εξουθενωτική», μου λέει, «μήπως να πάμε μια βολτούλα μέχρι το γραφείο της διευθύντριας για να ξενυστάξεις;»

«Όχι!» ξεστομίζω, δυνατώτερα απ' όσο σκόπευα, προξενώντας έναν νέο γύρο από χάχανα από τα άλλα κορίτσια στην τάξη μου. Γράφτηκα στο Έντουαρντς μετά τις διακοπές του χειμώνα –λίγο παραπάνω από δυο μήνες δηλαδή– και θεωρούμαι κιόλας το νούμερο ένα φρικιό. Οι άνθρωποι με αποφεύγουν λες και έχω κάποια ασθένεια... λες και έχω την ασθένεια.

Πού να ΄ξεραν...

«Αυτή είναι η τελευταία προειδοποίηση, Λένα Τζόουνς», συνεχίζει η καθηγήτρια. «Έγινε κατανοητή;»

«Δε θα ξανασυμβεί», δηλώνω, προσπαθώντας να δείξω υπακοή και μεταμέλεια. Αποδιώχνω τη θύμηση του εφιάλτη μου, αποδιώχνω σκέψεις με τον Άλεξ, αποδιώχνω σκέψεις με τη Χάνα και το παλιό σχολείο μου, αποδιώχνω, καταπνίγω, πνίγω, όπως η Κοράκι με έμαθε να κάνω. Η παλιά ζωή είναι νεκρή.

Η κυρία Φίαρσαϊν μου ρίχνει μια τελευταία βλοσυρή ματιά –προφανώς για να με εκφοβίσει– και ξαναγυρίζει στον πίνακα, συνεχίζοντας το μάθημά της για τη θεία ενέργεια των ηλεκτρονίων.

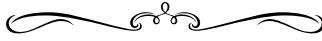
Η παλιά Λένα θα έτρεμε μια καθηγήτρια όπως την κυρία Φίαρσαϊν. Είναι γριά και κακιασμένη και μοιάζει με διασταύρωση βατράχου και πίτμπουλ. Είναι από τους ανθρώπους που λες ότι η θεραπεία τους είναι περιττή, γιατί φαίνεται αδιανόητο η συγκεκριμένη γυναίκα να είναι ικανή να αγαπήσει, ακόμη και χωρίς τη διαδικασία.

Αλλά η παλιά Λένα έχει επίσης πεθάνει.

Την έθαψα.

Την άφησα πέρα από ένα φράχτη, πίσω από ένα τείχος κλπνού και φωτιάς.

Τότε

Στην αρχή, υπάρχει φωτιά.

Φωτιά στα πόδια και στα πνευμόνια μου, φωτιά που ξεσκίζει κάθε νεύρο και κύτταρο του κορμιού μου. Έτσι ξαναγεννιέμαι, μέσα στον πόνο. Αναδύομαι από την αποπνικτική ζέση και το σκοτάδι. Με πυγμή βρίσκω το δρόμο μου μέσα από έναν μαύρο, υγρό χώρο παράξενων θορύβων και οσμών.

Τρέχω και, όταν πια δεν μπορώ να τρέξω άλλο, κουτσαίνω, και όταν δεν μπορώ να το κάνω αυτό, σέρνομαι, σπιθαμή προς σπιθαμή, μπήγοντας τα νύχια μου στο χώμα σαν σκουλήκι που γλιστράει στην κατάφυτη επιφάνεια τούτου του αλλόκοτου, καινούργιου, άγριου τοπίου.

Αιμορραγώ κιόλας, όταν γεννιέμαι.

Δεν είμαι βέβαιη για το πόσο μακριά έχω ταξιδέψει μέσα στις Ερημιές και για πόσο διάστημα εισχωρώ ολοένα και πιο βαθιά στο δάσος, όταν αντιλαμβάνομαι ότι έχω χτυπηθεί. Ένας τουλάχιστον ευταξίας με πέτυχε την ώρα που σκαρφάλωνα στο φράχτη. Μια σφαίρα με χτύπησε ξυστά στο πλευρό, κάτω από τη μασχάλη, και η μπλούζα μου είναι υγρή από το αίμα. Είμαι τυχερή πάντως. Το τραύμα είναι επιπόλαιο, όμως στη θέα του αίματος, του δέρματος που λείπει, όλα γίνονται αληθινά: τούτο το καινούργιο μέρος, η τεράστια, οργισμένη βλάστηση παντού, όσα συνέβησαν, όσα άφησα πίσω μου.

Όσα μου πήραν.

Το στομάχι μου είναι αδειανό, αλλά ξερνάω έτσι κι αλλιώς. Βήχω αέρα και φτύνω χολή μέσα στα λεία, γυαλιστερά φύλλα δεξιά κι αριστερά μου. Πουλιά τιτιβίζουν πάνω από το κεφάλι μου. Ένα ζώο, που ήρθε διερευνητικά, παίρνει δρόμο με μικρές δρασκελιές μέσα στις πλεγμένες μάζες βλάστησης.

Σκέψου. Σκέψου. Τον Άλεξ. Σκέψου τι θα έκανε ο Άλεξ.

Ο Άλεξ βρίσκεται εδώ, εδώ ακριβώς. Φαντάσου το.

Βγάζω το πουκάμισό μου, σκίζω το στρίφωμα και δένω το καθαρότερο τμήμα του γύρω από το στήθος μου έτσι ώστε να πιέζεται πάνω στην πληγή και να σταματήσει την αιμορραγία. Δεν έχω ιδέα πού βρίσκομαι ή πού πηγαίνω. Μοναδική μου σκέψη είναι να κινούμαι, να προχωράω συνέχεια, ολοένα και πιο βαθιά, μακριά από τους φράχτες και έναν κόσμο με σκυλιά και πιστόλια και...

Τον Άλεξ.

Όχι. Ο Άλεξ είναι εδώ. Πρέπει να το φαντάζεσαι.

Βήμα βήμα, αντιπαλεύοντας αγκάθια, μέλισσες, κουνούπια: απομακρύνοντας χοντρά, πλατιά κλαδιά, νέφη από σκνίπες, την καταχνιά που πλανιέται στον αέρα. Κάποτε φτάνω σε ένα ποτάμι. Είμαι τόσο αδύναμη, ώστε παραλίγο να παρασυρθώ από το ρεύμα του. Τη νύχτα, καταρρακτώδης, σφοδρή βροχοπτώση και ψύχος. Κουλουριάζομαι ανάμεσα στις ρίζες μιας πελώριας βελανιδιάς, ενώ γύρω μου αθέατα ζώα σκούζουν και κοντανασαίνουν και κινούνται με θόρυβο μέσα στο σκοτάδι. Είμαι υπερβολικά τρομοκρατημένη για να κοιμηθώ. Εάν αποκοιμηθώ, θα πεθάνω.

Δε γεννιέμαι μονομιάς, η καινούργια Λένα.

Βήμα βήμα... και μετά πόντο πόντο.

Σέρνομαι, τα σωθικά μου κουλουριάζονται μέσα στη σκότη, το στόμα μου έχει τη γεύση του καπνού.

Νύχι νύχι, σαν σκουλήκι.

Έτσι έρχεται στον κόσμο η καινούργια Λένα.

Όταν δεν αντέχω να προχωρήσω άλλο, ούτε κατά ένα εκατοστό, ακουμπάω το κεφάλι μου στο έδαφος και περιμένω να πεθάνω. Είμαι υπερβολικά εξουθενωμένη για να φοβηθώ. Πάνωθέ μου απλώνεται μαύρο σκοτάδι και ολόγυρά μου ζόφος και οι ήχοι του δάσους συνθέτουν μια συμφωνία που θα με συντροφεύσει έξω από τούτο τον κόσμο. Βρίσκομαι κιόλας στην κηδεία μου. Με κατεβάζουν μέσα σε έναν στενό, σκοτεινό χώρο, και η θεία μου η Κάρολ βρίσκεται εδώ, και η Χάνα, και η μητέρα μου και η αδελφή μου, ακόμη και ο πατέρας μου, που έχει φύγει πολλά χρόνια από τη ζωή. Όλοι τους παρακολουθούν το κορμί μου να κατέρχεται στον τάφο και ψέλνουν.

Βρίσκομαι σε ένα μαύρο τούνελ γεμάτο με ομίχλη, και δε φοβάμαι.

Ο Άλεξ με περιμένει στην άλλη μεριά. Ο Άλεξ στέκεται χαμογελαστός, λουσιμένος στο ηλιόφωτο.

Ο Άλεξ απλώνει τα χέρια του σ' εμένα, φωνάζοντας...

Έλα. Έλα.

Ξύπνα.

«Έλα! Ξύπνα! Έλα μου, έλα, έλα!»

Η φωνή με τραβάει από το τούνελ, και για μια στιγμή απογοητεύομαι οικτρά όταν ανοίγω τα μάτια μου και δε βλέπω την όψη του Άλεξ, μα κάποιον άλλο πρόσωπο, γωνιώδες και άγνωστο. Δεν μπορώ να σκεφτώ. Ολάκερο το σύμπαν είναι θραύσματα. Μαύρα μαλλιά, μυτερή μύτη, ζωηρά πράσινα μάτια – κομμάτια ενός παζλ που δε βγάζουν νόημα.

«Έτσι μπράβο, καλά πας, άκου τη φωνή μου. Μουριά, πού είναι το ρημαδιασμένο το νερό;»

Ένα χέρι κάτω από το λαιμό μου, και τότε, εντελώς αναπάντεχα, η σωτηρία. Μια αίσθηση πάγου και υγρού να γλιστρά. Νερό γεμίζει το στόμα μου, το λαιμό μου, βρέχει το πηγούνι μου, λιώνει τη σκόνη, τη γεύση φωτιάς. Πρώτα βήχω, πνίγομαι, σχεδόν κλαίω. Ύστερα καταπίνω, πίνω λαίμαργα, ρουφάω, ενώ το χέρι μένει κάτω από το λαιμό μου και η φωνή

συνεχίζει να ψιθυρίζει λόγια ενθαρρυντικά. «Έτσι μπράβο. Πιες όσο χρειάζεσαι. Είσαι καλά. Είσαι ασφαλής πια».

Μαύρα μαλλιά, λυτά, μια σκηνή γύρω μου. Μια γυναίκα. Όχι, είναι νεαρή κοπέλα – με λεπτό, σφιχτό στόμα και ζάρες στις γωνίες των ματιών της, και χέρια σκληρά σαν ρόπαλα, μεγάλα σαν καλάθια. Σκέφτομαι: *Σ' ευχαριστώ*. Σκέφτομαι: *Μητέρα*.

«Είσαι ασφαλής. Όλα καλά. Είσαι καλά».

Έτσι γεννιούνται τα μωρά άλλωστε. Στην τρυφερή αγκαλιά κάποιου άλλου, να θηλάζουν, ανήμπορα.

Στη συνέχεια, παραδίνομαι ξανά στον πυρετό. Οι στιγμές που ξυπνάω είναι λιγοστές και οι εντυπώσεις μου ασουνάρητες. Κι άλλα χέρια, κι άλλες φωνές. Με σηκώνουν. Ένα καλιδουσκοπίο πράσινου πάνω μου, και αποσπασματικά μοτίβα στον ουρανό. Αργότερα αντιλαμβάνομαι την οσμή φωτιάς κατασκήνωσης, και κάτι κρύο και βρεγμένο πιέζεται πάνω στο δέρμα μου, καπνός και σιγανές φωνές, φρικτοί πόνοι στο πλευρό μου, έπειτα πάγος, ανακούφιση. Απαλότητα γλιστράει πάνω στα πόδια μου.

Στο μεταξύ, βλέπω όνειρα που όμοιά τους δεν έχω ξαναδεί ποτέ μου. Ξεχειλίζουν από εκρήξεις και βία, δέρμα που λιώνει και σκελετοί που γίνονται κάρβουνο.

Ο Άλεξ δε με ανταμώνει ποτέ ξανά. Έφυγε μπροστά μου και χάθηκε πέρα από τη σήραγγα.

Σχεδόν κάθε φορά που ξυπνάω εκείνη είναι εκεί, η μελαχρινή κοπέλα, παροτρύνοντάς με να πιω νερό ή πιέζοντας μια δροσερή πετσέτα στο μέτωπό μου. Οι παλάμες της μυρίζουν καπνό και κέδρο.

Και κάτω από όλα αυτά, κάτω από το ρυθμό ξυπνήματος και ύπνου, τον πυρετό και τα ρίγη, είναι η λέξη που επαναλαμβάνει ξανά και ξανά, σε σημείο που αυτή ελίσσεται μέσα στα όνειρά μου, αρχίζει να διώχνει λίγη από τη σκοτεινιά εκεί, με τραβάει από τον πνιγμό: *Ασφαλής. Ασφαλής. Ασφαλής. Είσαι ασφαλής τώρα πια*.

Ο πυρετός πέφτει, επιτέλους, ούτε που ξέρω έπειτα από πόσο καιρό, και κάποτε ανακτώ τις αισθήσεις μου επιπλέοντας στη ράχη αυτής της λέξης, μαλακά, απαλά, σαν να σερφάρω σε ένα μόνο κύμα μέχρι την ακρογιαλιά.

Προτού ακόμη ανοίξω τα μάτια μου, έχω την αίσθηση πιάτων που χτυπούν μεταξύ τους, τη μυρωδιά τηγανητού και το μουρμουρητό φωνών. Πρώτη μου σκέψη είναι ότι βρίσκομαι σπίτι μου, στο σπίτι της θείας Κάρολ, και εκείνη ετοιμάζεται να με φωνάξει για πρωινό – ένα πρωί όπως όλα τα άλλα.

Τότε οι αναμνήσεις –η φυγή με τον Άλεξ, η δραματική απόδραση, οι μέρες και οι νύχτες μου ολομόναχη στις Ερημιές– έρχονται βασανιστικά, και ανοίγω μονομιás τα μάτια μου πασχίζοντας να ανακαθίσω. Ωστόσο, το κορμί μου δεν υπακούει. Δεν καταφέρνω τίποτα περισσότερο από το να σηκώσω το κεφάλι μου. Αισθάνομαι σαν να είμαι έγκλειστη μέσα σε πέτρα.

Η μελαγχρινή κοπέλα, αυτή που πιθανότατα με εντόπισε και με μετέφερε εδώ –όπου κι αν είναι το εδώ– στέκεται στη γωνία, πλάι σε έναν μεγάλο πέτρινο νεροχύτη. Στρέφεται απότομα μόλις με ακούει να κουνιέμαι στο κρεβάτι μου.

«Έι, ήρεμα», με προτρέπει. Βγάζει τα χέρια της από το νεροχύτη, βρεγμένα μέχρι τον αγκώνα. Η όψη της είναι ανήσυχη, σε πολύ μεγάλη επιφυλακή, σαν όψη ζώου. Τα δόντια της είναι μικρά, πολύ μικρά για το στόμα της και ελαφρώς στραβά. Η κοπέλα διασχίζει το δωμάτιο και κάθεται δίπλα στο κρεβάτι. «Είχες χάσει τις αισθήσεις σου για μια ολόκληρη μέρα».

«Πού βρίσκομαι;» ρωτάω βραχνά. Η φωνή μου βγαίνει τραχιά, μόλις που την αναγνωρίζω.

«Στη βάση», αποκρίνεται. Με παρατηρεί προσεκτικά. «Έτσι την αποκαλούμε, δηλαδή».

«Όχι, εννοώ...» Παλεύω να βάλω σε τάξη όσα συνέβησαν

αφότου σκαρφάλωσα στο φράχτη. Το μόνο που μπορώ να σκεφτώ είναι ο Άλεξ. «Εννοώ, εδώ είναι οι Ερημίες;»

Μια έκφραση –καχυποψίας, μάλλον– ζωγραφίζεται αστραπιαία στο πρόσωπό της.

«Βρισκόμαστε σε ελεύθερη ζώνη, ναι», απαντάει με προσοχή, ύστερα σηκώνεται και χωρίς να πει άλλη κουβέντα απομακρύνεται από το κρεβάτι για να χαθεί μέσα από ένα σκοτεινό άνοιγμα πόρτας. Βαθιά μέσα από το εσωτερικό του κτιρίου αφουγκράζομαι φωνές αόριστα. Νιώθω ένα στιγμιαίο κύμα φόβου και αναρωτιέμαι αν έσφαλα που ανέφερα τις Ερημίες, αναρωτιέμαι αν τούτοι οι άνθρωποι είναι ασφαλείς. Δεν έχω ακούσει ποτέ άλλοτε κάποιον να αποκαλεί τον ανένταχτο σε κανόνες κόσμο «ελεύθερη ζώνη».

Όμως όχι. Όποιοι κι αν είναι, θα είναι με το μέρος μου. Με έσωσαν, βρισκόμουν απόλυτα στο έλεός τους επί μέρες.

Κατορθώνω να σηκωθώ σε ημι-καθιστή στάση, στηρίζοντας το κεφάλι μου στον σκληρό πέτρινο τοίχο πίσω μου. Ο χώρος ολόκληρος είναι καμωμένος από πέτρα – τραχιά πέτρινα δάπεδα, πέτρινοι τοίχοι όπου κατά τόπους αναπτύσσεται ένα λεπτό στρώμα μαύρης μούχλας, ένας παλιομοδίτικος νεροχύτης εξοπλισμένος με μια σκουριασμένη βρύση που προφανώς δεν έχει λειτουργήσει εδώ και χρόνια. Βρίσκομαι ξαπλωμένη σε ένα σκληρό, στενό ράντζο, σκεπασμένη με ποντικοφαγώμενα παπλώματα. Αυτό σε συνδυασμό με λιγουςτούς, τενεκεδένιους κουβάδες στη γωνία κάτω από τον πολυκαιρινό νεροχύτη και μια ξύλινη καρέκλα συνιστούν τη μόνη επίπλωση του χώρου. Δεν υπάρχουν παράθυρα στο δωμάτιό μου, ούτε φώτα – μονάχα δυο φανοί έκτακτης ανάγκης με μπαταρία, που πλημμυρίζουν το δωμάτιο με ένα αδύναμο, γαλαζωπό φως.

Πάνω σε έναν τοίχο έχουν κολλήσει έναν μικρό ξύλινο σταυρό με τη φιγούρα ενός άντρα κρεμασμένου στο μέσο του. Αναγνωρίζω το σύμβολο – είναι σταυρός από τις παλιές θρη-

σκείες, από την εποχή προ της θεραπείας, αλλά δεν μπορώ να θυμηθώ σε ποια θρησκεία αντιστοιχεί.

Άξαφνα ο λογισμός μου τρέχει στην αμερικανική ιστορία της πρώτης λυκείου και την κυρία Ντέρνλερ να μας αγριοκοιτάξει πίσω από τα τεράστια γυαλιά της, καθώς χτυπούσε επιτιμητικά το δάχτυλό της στο ανοιγμένο βιβλίο ύλης, λέγοντας: «Βλέπετε; Βλέπετε; Τούτες τις παλιές θρησκείες, μολυσμένες παντού με αγάπη. Έξεχναν *ντελίρια*». Και φυσικά εκείνο τον καιρό φάνταζε απαίσιο, και αληθές.

Αγάπη, μακράν το πιο θανάσιμο από όλα τα θανάσιμα πράγματα.

Έρωτας, σε σκοτώνει.

Άλεξ.

Και όταν τον έχεις...

Άλεξ.

Και όταν δεν τον έχεις.

Άλεξ.

«Ήσουν μισοπεθαμένη όταν σε βρήκαμε», λέει ξερά η μελαχρινή ξαναμπαινοντας στο δωμάτιο. Κρατάει μια κεραμική γαβάθα και με τα δυο χέρια της, με προσοχή. «Περισσότερο προς το πεθαμένη. Δεν πιστεύαμε ότι θα τα κατάφερες. Εγώ σκέφτηκα ότι οφείλαμε τουλάχιστον να προσπαθήσουμε».

Μου ρίχνει μια δύσπιστη ματιά, σαν να μην είναι σίγουρη ότι άξιζα τον κόπο, και στιγμιαία συλλογίζομαι την ξαδέλφη μου, την Τζένι, τον τρόπο με τον οποίο συνήθιζε να στέκεται, στηρίζοντας τα χέρια της στους γοφούς της, παρατηρώντας με, και αναγκάζομαι να σφαλίσω τα μάτια μου γρήγορα για να εμποδίσω να βγουν όλα αυτά στην επιφάνεια – ο χείμαρρος εικόνων, αναμνήσεων, από μια ζωή που είναι τώρα νεκρή.

«Σ' ευχαριστώ», λέω.

Ανασηκώνει τους ώμους της, αλλά λέει: «Παρακαλώ». Και δείχνει να το εννοεί. Τραβάει την ξύλινη καρτέλα στο πλάι του κρεβατιού και κάθεται. Τα μαλλιά της είναι μακριά και

δεμένα πάνω από το αριστερό αυτί της. Πίσω του προβάλλει το σημάδι της διαδικασίας –μια ουλή με τρεις αιχμηρές απολήξεις–, σημάδι που είχε και ο Άλεξ. Αλλά η κοπέλα δε γίνεται να έχει γιατρευτεί. Βρίσκεται εδώ, στην αντίπερα μεριά του φράχτη. Είναι Ανατροπέας.

Προσπαθώ να στηριχτώ σε καθιστή στάση, αλλά εγκαταλείπω την προσπάθεια έπειτα από λίγα μόλις λεπτά, εξουθενωμένη. Αισθάνομαι σαν μαριονέτα που ζωντάνευσε κατά το ήμισυ. Νιώθω έναν φρικτό πόνο πίσω από τα μάτια μου εξίσου, και όταν χαμηλώνω το βλέμμα μου παρατηρώ ότι ένας ιστός από κοψίματα και εκδορές και γρατσουνιές, τσιμπήματα εντόμων και μπιμπίκια, διατρέχει ακόμη το δέρμα μου.

Η γαβάθα που βαστάει η κοπέλα είναι γεμάτη εξ ολοκλήρου σχεδόν με καθαρό ζωμό, με μια τσιμπιά πράσινου. Κάνει μια κίνηση να μου την προσφέρει, μα ξάφνου διστάζει.

«Μπορείς να την κρατήσεις;»

«Φυσικά και μπορώ να την κρατήσω», δηλώνω, πιο διαπεραστικά απ' όσο σκόπευα. Η γαβάθα είναι βαρύτερη από όσο υπολόγιζα. Ζορίζομαι να τη φέρω στα χείλη μου, αλλά τα καταφέρνω τελικά. Ο λαιμός μου είναι στεγνός σαν γυαλόχαρτο και ο ζωμός είναι παράδεισος πάνω του, και μολονότι αφήνει μια παράξενη, χορταριασμένη γεύση, βρίσκω τον εαυτό μου να καταπίνει λαίμαργα όλο το περιεχόμενο της γαβάθας.

«Αργά αργά», με συμβουλεύει η κοπέλα, αλλά δεν μπορώ να σταματήσω. Εντελώς αναπάντεχα πελώρια πείνα θερίζει τα σωθικά μου, μαύρη και αστέρευτη και αδηφάγα. Μόλις σώνεται ο ζωμός, λυσσάω και για άλλο, μολονότι το στομάχι μου αρχίζει να διαμαρτύρεται ευθύς αμέσως. «Θα αρρωστήσεις», επιμένει η κοπέλα κουνώντας το κεφάλι της και παίρνει την αδειανή γαβάθα από τα χέρια μου.

«Υπάρχει κι άλλος ζωμός;» ρωτάω βραχνά.

«Σε λιγάκι», αποκρίνεται.

«Σε παρακαλώ». Η πείνα είναι φίδι· ανασαλεύει στη στομαχική κοιλότητα και με κατατρώνει από μέσα.

Η μελαχρινή αφήνει έναν αναστεναγμό, σηκώνεται και εξαφανίζεται μέσα από το σκοτεινό άνοιγμα πόρτας. Μου φαίνεται ότι διακρίνω μια αυξημένη ένταση στις φωνές του διαδρόμου, ένα κρεσέντο ήχων. Έπειτα, ξαφνικά, ησυχία. Η κοπέλα επιστρέφει με μια δεύτερη γαβάθα ζωμό. Την παίρνω από τα χέρια της και εκείνη κάθεται ξανά, μαζεύοντας τα γόνατά της στο στήθος της, όπως θα έκανε ένα παιδί. Τα γόνατά της είναι κοκαλιάρικα και καφετιά.

«Για πες», άρχισε να λέει, «από πού πέρασες;» Όταν εγώ διστάζω, συμπληρώνει: «Δεν υπάρχει πρόβλημα. Δεν είσαι υποχρεωμένη να το συζητήσεις εάν δε θες».

«Όχι, όχι. Δεν έχω πρόβλημα». Πίνω από αυτή τη γαβάθα ζωμό πιο αργά και γεύομαι την παράξενη, γεώδη ποιότητά του... θαρρείς και έχει σιγοβράσει με πέτρες. Απ' όσο είμαι σε θέση να γνωρίζω, έτσι έχει μαγειρευτεί. Ο Άλεξ μου είπε κάποτε ότι οι Ανατροπείς, οι άνθρωποι που ζουν στις Ερημίες, έχουν μάθει να τα βολεύουν με τις ελάχιστες μονάχα προμήθειες. «Πέρασα από το Πόρτλαντ». Υπερβολικά γρήγορα η γαβάθα έχει αδειάσει ξανά, παρότι το φίδι στο στομάχι μου σαλεύει ακόμη. «Πού βρισκόμαστε τώρα;»

«Λίγα μίλια ανατολικά του Ρότσεστερ», αποκρίνεται.

«Ρότσεστερ, δηλαδή στο Νιου Χάμπσαϊρ;» ρωτάω.

Η μελαχρινή σκάει ένα χαμόγελο.

«Ναι. Το έκοψες ποδαράτο. Πόσο καιρό ήσουν έξω μονάχη;»

«Δεν ξέρω». Ακουμπώ το κεφάλι μου πάνω στον τοίχο. Ρότσεστερ, Νιου Χάμπσαϊρ. Πρέπει να έκανα καμπύλη γύρω από τα βόρεια σύνορα όταν χάθηκα στις Ερημίες. Κατέληξα εξήντα μίλια νοτιοδυτικά του Πόρτλαντ. Είμαι εξαντλημένη ξανά, παρότι κοιμόμουν για μέρες. «Έχασα την αίσθηση του χρόνου».

«Έχεις αρκετό τσαμπουκά», παραδέχεται η μελαχρινή. Δεν είμαι σίγουρη τι σημαίνει «τσαμπουκάς», αλλά μπορώ να φανταστώ. «Πώς πέρασες;»

«Δεν... δεν ήμουν μόνο εγώ», τραυλίζω, και το φίδι στριφογυρίζει, γιγαντώνεται. «Δηλαδή, κανονικά δε θα ήμουν μονάχη».

«Ήσουν μαζί με άλλο άτομο;» Η μελαχρινή με απενίζει διαπεραστικά ξανά και το βλέμμα της είναι τόσο σκοτεινό σχεδόν όσο τα μαλλιά της. «Κάποιο φίλο;»

Δεν ξέρω πώς να τη διορθώσω. Ο καλύτερος φίλος μου. Το αγόρι μου. Ο αγαπημένος μου. Ακόμη δεν είμαι τελείως εξοικειωμένη με τη λέξη και μου φαίνεται σχεδόν ιεροσυλία, γι' αυτό αρκούμαι σε ένα γνέψιμο του κεφαλιού.

«Τι συνέβη;» ρωτάει, λίγο πιο μαλακά.

«Αυτός... δεν... δεν τα κατάφερε». Στα μάτια της ασπράφτει η κατανόηση μόλις λέω «αυτός». Εάν ερχόμασταν από το Πόρτλαντ μαζί, έναν τόπο όπου ισχύει ο απόλυτος διαχωρισμός φύλων, σημαίνει ότι ήμασταν κάτι παραπάνω από απλοί φίλοι. Ευτυχώς δεν επιμένει. «Κατορθώσαμε να φτάσουμε μέχρι τον συνοριακό φράχτη. Όμως τότε οι ευταξίες και οι φρουροί...» Ο πόνος στο στομάχι μου εντείνεται. «Ήταν πάρα πολλοί».

Η κοπέλα σηκώνεται απότομα, πιάνει έναν από τους πιτσιλισμένους με νερό κουβάδες από τη γωνία, τον απιθώνει δίπλα στο κρεβάτι και ξανακάθεται.

«Έφτασαν στ' αυτιά μας φήμες», λέει κοφτά. «Ιστορίες για μια μεγάλη διαφυγή στο Πόρτλαντ, ισχυρή αστυνομική δύναμη, μεγάλο κουνούλωμα της υπόθεσης».

«Ωστε το ξέρεις;» Για άλλη μια φορά προσπαθώ να ανακαθίσω, όμως διπλώνομαι από τις κράμπες και κολλάω τη ράχη μου στον τοίχο. «Λένε τι συνέβη στο... στο φίλο μου;»

Διατυπώνω την ερώτηση ενώ ξέρω. Φυσικά και ξέρω.

Τον είδα να στέκεται εκεί, βουτηγμένο στα αίματα, καθώς εκείνοι χιμούσαν καταπάνω του, ένα μεγάλο πλήθος τον

τύλιξε, όπως το σμήνος μαύρων μυρμηγκιών στο όνειρό μου.

Η κοπέλα δεν αποκρίνεται, μόνο διπλώνει το στόμα της σε μια σφιχτή γραμμή και κουνάει το κεφάλι της. Δε χρειάζεται να πει τίποτε άλλο... το νόημα είναι ξεκάθαρο. Είναι η συμπόνια που διαγράφεται στην όψη της.

Το φίδι ξετυλίγεται κανονικά και παραδέρνει. Αχ, Άλεξ, Άλεξ, Άλεξ... ο λόγος για τα πάντα, η νέα μου ζωή, η υπόσχεση για κάτι καλύτερο – χάθηκαν, έγιναν όλα στάχτη. Τίποτα δε θα είναι εντάξει πια.

«Ήλπίζα...» Αφήνω μια πνιχτή κραυγή καθώς αυτό το απαίσιο, μαινόμενο πράγμα στο στομάχι μου ορμάει προς το λαιμό μου μέσα σε ένα κύμα ναυτίας.

Η μελαγχρινή αναστενάζει ξανά και την ακούω να σηκώνεται, να σέρνει την καρδέλα μακριά από το κρεβάτι.

«Νομίζω πως...» Με δυσκολία βγαίνουν οι λέξεις. Πασχίζω να καταπνίξω τη ναυτία μου. «Νομίζω πως θα ξε...»

Και μετά σκύβω στο πλάι του κρεβατιού, κάνοντας εμετό μέσα στον κουβά που η κοπέλα τοποθέτησε δίπλα μου, καθώς το κορμί μου συνταράζεται από κύματα ναυτίας.

«Το ήξερα πως θα χάλαγες το στομάχι σου», ξεφυσάει η μελαγχρινή κουνώντας το κεφάλι. Έπειτα εξαφανίζεται στον σκοτεινό διάδρομο. Την επόμενη στιγμή ξεπροβάλλει το κεφάλι της στο δωμάτιο. «Μιας και δεν τα 'παμε, είμαι η Κοράκι».

«Λένα», τραυλίζω, και η λέξη φέρνει μαζί της έναν νέο γύρο ξερατών.

«Λένα», επαναλαμβάνει εκείνη. Χτυπάει τον τοίχο μια φορά με τις αρθρώσεις των δαχτύλων της. «Καλώς όρισες στις Ερημίες».

Ύστερα χάνεται κι εγώ απομένω με τον κουβά.

Αργότερα το απομεσήμερο, η Κοράκι κάνει ξανά την εμφάνισή της και δοκιμάζω πάλι το ζωμό. Τούτη τη φορά ρουφάω

αργά και καταφέρνω να κρατήσω την τροφή. Η αδυναμία μου είναι τέτοια ώστε δυσκολεύομαι να φέρω την κεραμική γαβάθα στα χείλη μου και η Κοράκι πρέπει να με βοηθάει. Κανονικά θα ντρεπόμουν, όμως δεν αισθάνομαι τίποτα. Μόλις η ναυτία υποχωρεί, δίνει τη θέση της σε ένα μούδιασμα τόσο απόλυτο σαν να βουλιάζω κάτω από τον πάγο.

«Ωραία», λέει η Κοράκι επιδοκιμαστικά αφότου κατάπια τον μισό ζωμό. Παίρνει τη γαβάθα και εξαφανίζεται ξανά.

Τώρα που είμαι ξύπνια και διατηρώ τις αισθήσεις μου κανονικά, το μόνο που επιθυμώ είναι να κοιμηθώ πάλι. Τουλάχιστον όταν κοιμάμαι ανταμώνω στα όνειρά μου τον Άλεξ, ονειρεύομαι ότι βρίσκομαι σε έναν κόσμο διαφορετικό. Εδώ, σε αυτό τον κόσμο, δεν έχω τίποτα, ούτε οικογένεια ούτε σπιτικό ούτε κάποιο μέρος να πάω. Ο Άλεξ έσβησε. Τώρα πια ακόμη και η ταυτότητά μου θα έχει ακυρωθεί.

Δεν μπορώ καν να κλάψω. Τα σπλάχνα μου έχουν γίνει σκόνη. Συλλογίζομαι ξανά και ξανά την ύστατη ώρα, όταν γύρισα και τον είδα να στέκεται πίσω από το παραπέτασμα καπνού. Μέσα στο κεφάλι μου επιχειρώ και γυρίζω πίσω, πάνω από το φράχτη, μέσα από τον καπνό. Προσπαθώ και τον αρπάζω από το χέρι και τραβάω.

Άλεξ, γύρινα πίσω.

Δε μου μένει τίποτε άλλο παρά να βουλιάζω όλο και περισσότερο. Οι ώρες κλείνουν γύρω μου, με παγιδεύουν ολοκληρωτικά.

Αργότερα αφουγκράζομαι βήματα που πλέκονται μεταξύ τους και ύστερα τον απόηχο από γέλια και συνομιλίες. Τουλάχιστον αυτό μου δίνει κάτι να επικεντρωθώ. Επιχειρώ να διαφοροποιήσω τις φωνές, μαντεύω τον αριθμό των συνομιλητών, αλλά το καλύτερο που μπορώ να καταφέρω είναι να ξεχωρίσω λίγες μπάσες φωνές (άντρες, αγόρια) και λίγα φιλάχαρα, και κάπου κάπου γέλια. Κάποτε ακούω την Κοράκι να φωνάζει: «Εντάξει, εντάξει», αλλά στο μεγαλύτερο μέρος

τους οι φωνές είναι ηχητικά κύματα, ηχοχρώματα μόνο, σαν αλαργινό τραγούδι.

Ασφαλώς και είναι λογικό αγόρια και κορίτσια να συγκατοικούν σε ένα σπίτι στις Ερημιές – αυτή είναι όλη η ουσία τελικά: η ελευθερία της επιλογής, η ελευθερία να είμαστε μαζί ο ένας με τον άλλο, η ελευθερία να κοιταζόμαστε και να αγγίζουμε και να αγαπάμε ο ένας τον άλλο – όμως η ιδέα ως σύλληψη είναι πολύ διαφορετική από την πραγματικότητα και, χωρίς να το θέλω, φορμάρω λίγο.

Ο Άλεξ είναι το μόνο αγόρι που γνώρισα ποτέ ή μίλησα ουσιαστικά. Δε θέλω να σκέφτομαι όλους εκείνους τους άρρενες αγνώστους από την άλλη μεριά του πέτρινου τοίχου, με τις βαθιές φωνές τους και τα ξεσπάσματα γέλιου τους. Προτού γνωρίσω τον Άλεξ, έζησα δεκαοκτώ σχεδόν χρόνια έχοντας απόλυτη εμπιστοσύνη στο σύστημα, πιστεύοντας ακράδαντα ότι ο έρωτας ήταν ασθένεια, ότι οφείλουμε να προστατευτούμε από αυτόν, ότι κορίτσια και αγόρια πρέπει να μένουν αυστηρώς χώρια για να αποτραπεί η μετάδοση της νόσου. Ματιές, φευγαλέα κοιτάγματα, αγγίγματα, αγκαλιές – όλα αυτά εμπειρείχαν τον κίνδυνο της μόλυνσης. Και παρότι η σχέση μου με τον Άλεξ με άλλαξε, ο φόβος δεν αποτινάσσεται μονομιάς. Δε γίνεται.

Σφαλίζω τα μάτια μου, παίρνω μια βαθιά ανάσα, προσπαθώ ξανά και αναγκάζω τον εαυτό μου να βυθιστεί στην ανυπαρξία, να βρει καταφύγιο στην αγκαλιά του Μορφέα.

«Εντάξει, Γαλανή. Φεύγεις. Ώρα για ύπνο».

Ευθύς αμέσως ανοίγω τα μάτια μου. Ένα κοριτσάκι, γύρω στα έξι με επτά, στέκεται στο άνοιγμα της πόρτας, παρατηρώντας με. Είναι λεπτοκαμωμένη και πολύ μαυρισμένη. Φοράει ένα βρόμικο τζιν σορτσάκι και βαμβακερό πουλόβερ καμιά δεκαριά νούμερα μεγαλύτερό της – είναι τόσο μεγάλο, ώστε γλιστράει από τους ώμους της, αποκαλύπτοντας μια ωμοπλάτη μυτερή σαν φτερό πουλιού. Τα μαλλιά της, ρυπαρά ξανθά,

ξεχύνονται μέχρι τη μέση της και το κορίτσι είναι ξυπόλυτο. Η Κοράκι προσπαθεί να περάσει γύρω της με ελιγμούς, μεταφέροντας ένα πιάτο.

«Δεν είμαι κουρασμένη», διαμαρτύρεται το κοριτσάκι, κρατώντας το βλέμμα της στυλωμένο επάνω μου. Πηδάει από το ένα πόδι στο άλλο, όμως δεν μπαίνει μέσα στο δωμάτιο. Τα μάτια της έχουν μια αναπάντεχη απόχρωση του γαλανού, ένα ζωηρό θαλασσί χρώμα.

«Δε θέλω αντιρρήσεις», επιμένει η Κοράκι, σκουντώντας παιχνιδιάρικα τη Γαλανή με το γοφό της καθώς περνάει. «Έξω».

«Μα...»

«Ποιος είναι ο νούμερο ένα κανόνας, Γαλανή;» Η φωνή της Ρίβεν είναι αυστηρότερη.

Η Γαλανή φέρνει τον αντίχειρα στο στόμα της και σκίζει το νύχι.

«Να ακούω την Κοράκι», μουρμουρίζει.

«Πάντα να ακούω την Κοράκι. Και η Κοράκι λέει ότι είναι ώρα για ύπνο. Εμπρός, μαρς!»

Η Γαλανή μου ρίχνει μια τελευταία, περιύλητη ματιά και μετά φεύγει βιαστικά.

Η Κοράκι αφήνει έναν αναστεναγμό, γυρίζει τα μάτια της και τραβάει την καρέκλα κοντά στο κρεβάτι.

«Λυπάμαι», μου λέει. «Όλοι ψοφάνε να δουν την καινούργια κοπέλα».

«Ποιοι είναι οι όλοι;» ρωτάω. Ο λαιμός μου είναι ξερός. Δεν έχω καταφέρει να σηκωθώ και να πάω μέχρι το νεροχύτη, και είναι προφανές ότι οι σωληνώσεις δε λειτουργούν ούτε ως ή άλλως. Σιγά μην υπάρχουν υδραυλικές εγκαταστάσεις στις Ερημιές. Όλα τα δίκτυα –το νερό, το ρεύμα– βομβαρδίστηκαν πριν από χρόνια, στη διάρκεια της αεροπορικής επιδρομής. «Θέλω να πω, πόσοι είστε εδώ;»

Η Κοράκι ανασηκώνει τους ώμους της.

Αποδιώννω
τη θύμηση του *εφιάστη* μου,

αποδιώννω σκέψεις με τον Άλεξ,
αποδιώννω σκέψεις με τη Χάνα και το παλιό σχολείο μου,
αποδιώννω, καταπνίγω, πνίγω, όπως η Κοράκι με έμαθε να κάνω.

Η παλιά *ζωή* είναι νεκρή.
Αλλά και η παλιά Λένα έχει πεθάνει.

Την *έδαφα*.

Την άφησα πέρα από ένα φράχτη,
πίσω από ένα τείχος

καπνού και φωτιάς.

**Στη συγκλονιστική συνέχεια
του βιβλίου Παραλήρημα, η Λένα
θα ξεκινήσει ένα επικίνδυνο ταξίδι
στις Ερημιές, στην καρδιά
του αντιστασιακού κινήματος
που αναπτύσσεται, διεκδικώντας
το δικαίωμα στον έρωτα
και στην αληθινή αγάπη.**

**ΜΗ ΧΑΣΕΤΕ
ΤΟ ΠΡΩΤΟ ΒΙΒΛΙΟ
ΤΗΣ ΣΕΙΡΑΣ!**

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.
ΤΑΤΟΪΟΥ 121, 144 52 ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΗ ΑΤΤΙΚΗΣ
ΤΗΛ.: 210 28 04 800 • FAX: 210 28 19 550
www.psichogios.gr • e-mail: info@psychogios.gr

ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ: 12956

Ε Σ Ε Ι Σ Κ Ι Ε Μ Ε Ι Σ Π Α Ν Τ Α Σ ' Ε Π Α Φ Η